

1848 og Valgloven af 7de Juli samme Aar § 1, der, som Gjenstand for Rigsforsamlings Virksomhed, betegnede saavel Udkast til „en Forsatning“, som angaaende Omorganisationen af Provindsialstænderinstitutionen, medens det er notorisk, at alene Udkast til „en Forsatning“ blev Rigsforsamlingen forelagt og af denne vedtaget som Danmarks Riges Grundlov (sef. navnlig Rigsforsamlingens Forhandlinger Sp. 7 øverst og Indenrigsministerens Svar Sp. 2737). Naar nu denne Grundlovens væsentligste Egenkab skal ophøre, for at give Plads for en Fællesforsatning for hele Monarchiet, kunne vi kun berolige os ved, at dertil vælges een af tvende Veie, nemlig at Udkastet til den nye Fællesforsatning enten forelægges Rigsdagen for dens Bedkommende og Repræsentationerne for de andre Landsdele, hver for sit Bedkommende, eller at det behandles af en fælles Rigsforsamling for hele Monarchiet. Af disse Veie forekommer den førstnævnte os at frembyde overveitende Vanskeligheder for Tilvebringelsen af et samstemmende Resultat, og vi troe derfor, i alt Fald for Tiden, at maatte indskrænke os til den anden, der ligeledes er foreslaaet af Fleertallet som det tredje af de af dette alternativt indstillede Overgangsmidler. Men da en saadan Fremgangsmaade ikke grundlovmæssigen kan følges, uden at dens Anvendelse hjemles gennem et grundlovmæssigen vedtaget Tillæg til Grundloven, foretrakke vi, at den Beslutning, Rigsdagen i Henhold til Grundlovens § 100 herom maatte fatte, gives en saadan Form. Vi ansee det derhos rigtigt, at dette udtrykkelig fremtræder som en Fyldestgjørelse af det Forbehold, der blev taget i Indledningen til Valgloven af 7de Juli 1848 (sef. Rigsff. Forh. Sp. 7 øverst og Kongens Proclamation til Stedvigerne af 14de Juli 1850, 5te Afsnit c. l.); thi vel blev dette Forbehold ikke, som af Grundlovsudvalget og den nærværende Premierminister foreslaaet (Rigsffgs. Fhdlg. Sp. 2729 og 3399), gjenoptaget i Rigsforsamlingens Indstilling til Grundlovens Slutningsbestemmelser (samst. Sp. 4401 Nr. 153), men da der dog ved Grundlovens Udstedelse er indfudt et Forbehold, som nærmest maa forestaaes at indeholde en Henvisning hertil, an-

see vi det for rettest, at Rigsdagen ad grundlovmæssig Veie aabner en Udgang til Fyldestgjørelse af dette Forbehold i det Omfang, hvori det endnu efter Rundgjørelsen af 28de Januar 1852 kan tillægges Betydning. En saadan Forsamling, der ogsaa tidligere er tilraadet af Andre (Fhltid. s. 3die Sess. Sp. 3814), vil iøvrigt ikke medføre nogen som helst Forandring i de nu grundlovmæssige bestaaende Forhold, for end Fællesforsatningen er bleven til, thi Forsamlingens Hverv vil udelukkende være indskrænket til den Opgave, der er stillet den, og Rigsdagen vil ved Siden deraf beholde sin hele hidtilværende Myndighed (Rigsffgs. Fhdlg. Sp. 2734); men for at forebygge eller udjevne et hvert Sammenstød i saa Henseende, er det navnlig, at vi have foreslaaet, at denne Forsamling for Kongeriget's Bedkommende kan sammensættes af Rigsdagens egne Medlemmer.

Vore fleste øvrige Forslag ere ikke saa afgivende fra Fleertallets, at en særlig Motivering for Tiden synes fornøden. Kun bemærkes, at Benævnelsen „Kongeriget Danmarks særlige Grundlov“ synes bedst at passe til den Tanke, at Grundloven skal fremtræde baade gennem Fællesforsatningen og Kongeriget's særlige Forsatning. Forandringen i § 45 er begrundet i den betydelige Formindskelse af Gjenstandene for Rigsdagens Virksomhed, som vil indtræde med Fællesforsatningen.

Udkast til Rigsdagsbeslutning om et Tillæg til Danmarks Riges Grundlov.

§ 101.
Den i § 100. fassatte Fremgangsmaade skal ikke udfordres til de i nedenstaaende § 102. fremsatte Forandringer i Grundloven, saafremt Kongen, i Henhold til det Forbehold, som er taget saavel i Indledningen til Grundloven som i Indledningen til Valgloven af 7de Juli 1848, sammenkalder en Rigsforsamling for hele Monarchiet til at overveie og i Forening med Kongen at vedtage en Grundlov for Fællesstaten, og derunder navnlig de Forandringer, der maatte ansees for onskelige med